

Avold rozšiřoval se vjeřovitě. Mety a Sarrebourg byly v německých rukách.

Byl obsazen Strasbourg. Prulom u města Nový Breisach rostl do hloubky až k Munster ve Vogézách do šířky ke Colmaru ve směru na sever a Belfortu ve směru na jih.

Od 19.-21. června. (Náčrt II.)

Válečný přístav Brest byl obsazen. Bylo dosaženo ústí Loiry a řeka překročena

u Nantes. V ohbí Loiry u Orléans pronásledují Němci francouzskou armádu až k Cher. Minuli Bourges a vystupují údolím Alliers až do okolí Clermont-Ferrand, pronikají k horní Loire až k St. Etienne a sestupují podél Saony, obsazují Lyon a směřují k jihu. Bojuje se v prostoru Chambéry a Grenoble.

Část východní francouzské armády se již vzdala, jiná odolávala stále, zvláště prvky v linii Maginotově po obou stranách Tionville. 25. června bylo podepsáno příměří.

Německé ztráty :

Mrtvých :	27.074
raněných :	111.034
nezvěstných :	18.384

celkem :	156.492
----------	---------

Francouzské ztráty :

Padlých :	60.0000
raněných :	300.000 (přibližně)
zajatých :	1,900.000 (včetně více než 100 generálů).

PŘEHLED TISKU

(dokončení)

Druhé význačné pojednání kpt. A. K. : „Otázka pracovních sil a pracovní vypětí Německa“ týká se důležitého problému dělnického v říši. Tomu problému věnoval Hitlerův režim svou hlavní pozornost ihned po dosažení vlády a nutno přiznati, že docílil úspěchu, poněvadž likvidoval vysokou nezaměstnanost organisováním velkých veřejných prací, odstraněním vdaných žen z práce, ohromným zvýšením výroby válečného materiálu a výstavbou velkorysě komunikační sítě, jakož i budováním silných opevnění na hranicích.

Po několika letech situace se však změnila do té míry, že v říši nejen bylo likvidováno 8 milionů nezaměstnaných, ale vznikl dokonce nedostatek vlastních pracovních sil, takže muselo být přikročeno k dovozu dělníků z jiných zemí — nejdříve sezonních pro zemědělské práce, pak i průmyslových pro nejrůznější odvětví výroby.

Německá vláda vydala za účelem dosažení plného pracovního vypětí zvláštní zákony o povinné pracovní službě (Arbeitspflicht a Dienstpflicht), které jí pomohly k soustavné koncentraci průmyslu a mobilisaci rozsáhlého administrativního aparátu, řídicího kolosální mašinerii veškeré výroby.

Následkem bezohledného a systematického soustředění pracovního potenciálu vyrobila říše takové spousty zbraní a válečných potřeb všeho druhu, že díky tomu docílil Hitler rozhodně převahy nad jinými evropskými státy a dosáhl velkých úspěchů v prvních obdobích světové války.

Avšak s postupem válečných operací a po vstupu Ruska a Spojených států severoamerických do války začala se pro Německo situace komplikovati. Neutrální prameny tvrdí, že 10-12 milionů německých mužů bylo povoláno do armády. Tento úbytek pracovních sil byl sice vyrovnán zařazením žen a starších lidí do pracovního procesu, nuceným dovozem dělníků z obsazených zemí a nakonec použitím válečných zajatců, avšak přes tato opatření obtíže vzrůstají.

V říši pracuje nyní asi 10 milionů žen, přes 2,500.000 dělníků z cizích států a kromě toho neurčitý počet válečných zajatců, ale německá zemědělská a průmyslová výroba se rozrostla tak dalece, že veškeré zásoby lidského materiálu začínají se vyčerpávat.

Důkazem toho je verbování a násilné dovážení dělnických kontingentů až ze Španělska, neokupované Francie, Řecka a Ukrajiny. Váleční zajatci pracují nejen ve stavením průmyslu a zemědělství, nýbrž od května t.r. také ve válečném průmyslu.

Obsazení nových ohromných prostorů na Balkáně a v Rusku požaduje nové tisíce spolehlivých administrativních sil a vyvolává obtíže komunikačního a hospodářského rázu. Gigantická armáda volá neustále po nových zbraních a lepším materiálu. Průmysl je nucen pracovati bez přestávky a se stoupajícím napětím.

Následkem toho trpí zemědělství a dovoz produktů z jiných zemí stává se nedostatečným. Ministr Daré musel ustoupit, Dr. Ley naplní do krajnosti své organizační síly, avšak Německo přes veškerou vynaloženou energii nemůže se již vyrovnati spojencům, jejichž výrobní kapacita je nesmírna a jejichž průmyslový potenciál nedosahuje ještě zdaleka vrcholu. Velká Británie a Spojené státy disponují tak velkými zálohami dobře živěných a kvalifikovaných dělníků, že mohou iestě značně stupňovati své výkony, kležto síly německých rukou ochabují.

Německá vláda je si vědoma vážnosti situace. Nacistická propaganda volá proto naléhavě k dalšímu vypínání sil a Hitler povolal koncem března t.r. gauleitra Sauckela na místo vrchního organizátora práce, aby bezohledným nátlakem zvýšil pracovní tempo.

Nově utvořená Rada zbrojení (Rüstungsrat) má za úkol přeorganizovat válečnou produkci a odstranit zbytečný byrokratismus v zbrojním průmyslu. Německá výroba dosáhla takto svého maxima a potíže s opatřováním čerstvých pracovních sil rostou.

Problém pracovních sil a válečné výroby, který byl pro Německo ze začátku zdrojem rozhodujících úspěchů a vítězství, začal se nebezpečně komplikovat a obrací se nyní proti nacistickým plánům. Pramen síly stává se pramenem slabosti a může v budoucnu mít značný vliv na průběh a konec války.

Mieczysław Koźminski napsal speciální článek p.t. „*Patřičná výchov protiletectvého dělostřelectva k potírání střemhlavých letounů*“, v němž odůvodňuje své tvrzení, že zdokonalování pozemních palných prostředků proti letadlům pokračuje velmi pozvolna při srovnání s velmi rychlým vývojem leteckých strojů a zbraní. Boj proti letectvu spočívá hlavně na rychlých a stále lépe vyzbrojovaných stíhačkách, kdežto pozemní palné prostředky, sloužící k OPL, jsou zanedbávány.

Příčina toho vězí v tom, že konstruktéři protiletectvých děl a zaměřovacích přístrojů vycházeli z předpokladu, že letadlo letí po jistou dobu ve stejné výšce a se stejnou rychlostí. Když se však objevila střemhlavá letadla, nastala neočekávaná situace, poněvadž protiletectvé dělostřelectvo může při velké rychlosti a změnách výšky letadla ostřelovat účinně letoun před shozením bomb pouze po dobu několika vteřin. Možnost zásahu je minimální a jeví se v poměru 1 : 1000.

Palné zbraně stíhacího letadla jsou daleko účinnější a početnější, neboť moderní stíhačka je vyzbrojena 8 kulomety a 4 kanony.

Autor článku zabývá se tudíž návrhem na rozmnožení palné síly protiletectvého dělostřelectva a to zvýšením rychlostnosti až do takového stupně, aby mluvit viděl před sebou ve vzduchu světelnou šmouhu vypalovaných střel po palné dráze. Protiletectvé dělo o několika hlavních mělo by teoreticky páliť alespoň 16 ran na vteřinu, aby mohlo být s dobrým účinkem použito proti střemhlavým strojům.

V tom případě mohla by být ráže děl zmenšena ze 40 mm na 20-25 mm.

Pokud se týká umístění děl, je nejvhodnější tank, aby se dělo mohlo pohybovat v terénu a jeho obsluha byla chráněna před ručními zbraněmi a střepinami.

Pplk. gšt. T. R. napsal polemický článek : „*Několik poznámek k otázkám spojení v polské kampani*“, zabývající se různými obtížemi v telegrafním, telefonním a radiovém spojení během polsko-německých bojů v září 1939. Mluví o možnostech praktického využití státních poštovních linií pro vojenské účely, o podmínkách evakuace poštovního personálu a komplikacích v radiovém spojení vyšších vojenských jednotek během válečných operací.

Por. děl. inž. T. S. doplňuje svými vysvětlivkami : „*Poznámky ke článku o bojích 16. pěší divise v r. 1939*“ článek z jednoho staršího čísla „Bellony“, popisující boje 16. pěší divise z Pomořanska za ústupu z opevněného města Gruzdiade přes město Łowicz do tvrze Modlin v Warszawy.

Kromě toho nacházíme v „Belloně“ několik dobrých recenzí o anglickém, československém a německém tisku, z nichž dlužno upozornit na zajímavé taktické zpracování : „*Útok na objekty stálého opevnění*“.

„*BELLONA*“, čís. 8/1942.

B.M. : „*O novodobé válce. Zásady válečného umění a novodobá válka*“.

Nové metody válečnictví vyžadují nových definic a objasnění pro základní teoretické a praktické vojenské pojmy, jako strategie a taktika, síla a převaha, volnost jednání a ekonomie sil, rychlé a pomalé zbraně, avšak přece jen hlavní zásady válečného umění, třeba se zdají být velmi komplikované, jsou ve skutečnosti prosté a logické.

Podmínky, za kterých se vede novodobá válka, liší se velice od válek dřívějších následkem použití moderních technických zbraní, především letectva a tanků, které pozměnily povahu války a značně ztížily její vedení. V důsledku té skutečnosti klade se stále větší důraz na převahu velení t.j. vyšší schopnosti velitelů a jejich štábů, jakož i vyšší úroveň válečné doktriny.

Novodobá armáda stala se nesmírně složitým aparátem a vyžaduje velmi důkladné a promyšlené organizace. Před 130 lety stačil jeden Napoleon k provádění operací od Madridu až po Moskvu, avšak tehdy nebylo tak složitých problémů doplňování a zásobování a nebylo zapotřebí tak početných štábů generálů, intendantů, inženýrů, ekonomistů, chemiků a různých specialistů, jako v nynější válce. Kolosální vojenský aparát musí bezvadně fungovat, aby se milionové armády mohly správně pohybovat, bojovat a vítězit.

Na příkladech z této války (Lybie, Kréta, Tobruk, britské ostrovy a německo-polská kampaň) vysvětluje autor, jak velký vliv na průběh operací má převaha technická a morální, převaha v seskupení a situaci, iniciativě a překvapení. Iniciativa je podmínkou rychlých, rozhodujících operací a proto se autor odvolává na známá slova Napoleona, opakovaná častokrát k jeho důstojníkům : „*Activité, activité, vitesse*“.

K iniciativě je zapotřebí volnosti jednání, poněvadž volnost jednání stala se důležitým činitelem převahy, tudíž podmínkou vítězství. K této převaze dochází se odnětím volnosti jednání nepříteli s tou, vyšší taktikou nebo technickým překvapením. Nejlépe slouží tomu účelu provedení náhlého útoku do celé hloubky nepřítelova postavení, nebo překvapující, rychlé manévry.

V novodobé válce osvědčily se nejlépe tankové zbraně, které se vyznačují průbojnou silou, rychlostí a snadností opoutání, jakož i letectvo, které má daleké zásah, velkou rychlost a proti kterému nevíme se nepříteli dosti dobře chránit. Pancéřová divise má čtyř- až pětinasobnou převahu nad pěší divisi.

V normálních okolnostech nejsnazší cestou k dosažení volnosti jednání bude tento postup : zničení nepřátelského letectva a tankových divisi útokem vlastního letectva a vlastních tankových vojsk. Jestliže se tato operace nepodaří, vystavuje se útočník nebezpečí, že ztratí volnost jednání a iniciativu.

Jak velký význam mají rychlé tankové zbraně proti pomalým pěším jednotkám, dokazuje lybijská

8/142
kampan gen. Wavella, kdy jedna tanková divise a dvě motorisované britské divise úplně zničily 12 pěších divisi gen. Grazianiho.

Doktrina rozhodujícího rychlého a překvapujícího útoku není však výmyslem novodobých strategií a taktik. Klasickým příkladem použití rychlých zbraní k vítěznému rozhodnutí byla slavná bitva u Kirchholmu v r. 1605, kde polský hetman Jan Karol Chodkiewicz se svými 3300 jezdci zničil odvážným a náhlým útokem 14.000 Švédů.

Hlavním úkolem rychlých tankových vojsk je boj s nepřátelskými tanky a nelze vázat proto tanky na pěchotu. Tankové zbraně jsou dnes v pozemním boji rozhodujícím činitelem a nikoliv doprovodnými zbraněmi.

Dosažení převahy nad protivníkem a vlastní volnosti jednání závisí ve značné míře na volbě vhodného směru operací. Útok může být veden na křídla, na slabé místo v seskupení, do hlubokého týlu aneb může být prováděn s překvapením zvláštního druhu. Nutno při tom mít na zřeteli terénní a komunikační podmínky, aby obrana nepřítelova nevyrovnala převahu útočnicka výhodným terénem a opěvněním.

Na průběh operací má rovněž vliv počasí a volba vhodného denní nebo noční doby. Vyšší velitel musí kromě toho disponovat hospodárně silami a zachovat si elasticitu pohybů.

Charakteristickou vlastností novodobé války je „bleskovost“, která je důsledkem manévru, spočívajícího na současném překvapujícím útoku do celé hloubky nepřítelova seskupení a využití všech dispozičních prostředků i způsobů k získání převahy nad nepřítelem a k jeho rozdělení. Samotná početní převaha není rozhodujícím faktorem a v polských válečných dějinách nacházíme mnoho příkladů vítězství, jichž bylo docíleno proti mnohem početnějšímu nepříteli vyšší doktrinou náhlého a překvapujícího útoku rychlé zbraně, nejčastěji jezdectva.

V symbolické bitvě u Kirchholmu patří B.M. tyto principy, kterými se řídí novodobá válka. Uzavírá pak své pojednání formulováním těchto hlavních zásad novodobé války: 1) V útoku a v obraně spěti vždy k rozhodnutí náhlým překvapujícím úderem; 2) zachováti si vždycky iniciativu a předbíhati nepřátelský útok vlastním útokem; dokonce i v beznadějně situaci útočiti; 3) k získání převahy není třeba mas, ale iniciativního a lepšího velení, překvapení, rychlých operací, vhodného směru a terénu, volby vhodných podmínek atmosférických, jakož i využití veškerých válečných prostředků; 4) zvyšovati stále rychlost operací a zachováti si průraznost; 5) aby nepřítel mohl být poražen, seslabit ho co nejvíce prudkým úderem do hloubky; 6) prováděti operace elasticky, aby mohly být přesunovány tam, kde jsou nejlepší vyhlídky úspěchu a aby byla možnost přizpůsobení změnám situace; 7) nepodceňovati v obraně těžkého terénu, v útoku obtížného terénu využívat, jestliže je možno protivníka tím překvapit; 8) v letectvu a tankových zbraních spatřovati hlavní prostředky k porážce nepřítelů; 9) pomalé zbraně jsou pomocníky rychlých a dokončují jejich dílo. Zničíme-li rychle protivníka, budou zničeny také jeho pomalé zbraně; 10) nezapomínati, že stejných zásad může použít nepřítel.

R. Pilsudki: „Baltské moře a bezpečnost Evropy“.

Autor odůvodňuje z hlediska historického, politického a hospodářského požadavek, aby při stanovení mírových podmínek byla provincie Šlesvicko-holštýnská i s několika baltskými ostrovy odňata Německu.

Zeměpisná poloha jutlandského poloostrova rozhoduje o jeho strategickém významu, protože rozděluje Severní moře od moře Baltského a stanoví snadný přechod přes Dánsko na Skandinávský poloostrov. Ohromnou důležitost této polohy pochopil Bismarck a Moltke, kteří po připojení Šlesvicko-holštýnské provincie učinili z ní silnou výpadovou bási a tím dali německé říši možnost kontroly dánských úžin a uzavření Baltského moře. Vybudováním kielského kanálu zřídilo si Německo výhodné a nezávislé spojení pro své obchodní a válečné loďstvo.

Šlesvik-Holštín s kielským průplavem stal se základem německé námořní expanse a nástrojem k opanování Dánska a Norska v r. 1940. Obsazení obou států ohrozilo bezprostředně britské ostrovy a ztížilo spojení s Ruskem.

Hitlerova strategická linie běží nyní od severního mysu přes Norsko a Dánsko k jihu do Itálie, Sicílie a Tripolska, takže západní průmyslová oblast Evropy byla úplně izolována od východní zemědělské a surovinové oblasti.

K této nepříznivé situaci došlo vinou státníků, kteří při uzavírání versailleského míru nepochopili nebezpečí německé výpadové posice na jutlandském poloostrově a nedokonalým způsobem řešili demilitarizaci kielského průplavu a polského pobřeží na Baltu. Stalo se tak proto, poněvadž tvůrci míru nepočítali s možností německo-italské spolupráce a Velká Británie nechtěla se angažovati do evropských záležitostí. Německé válečné loďstvo bylo sice redukováno, avšak zůstalo ještě dosti silné, aby mohlo panovati na Baltském moři a uzavřít dánské úžiny.

Tato nebezpečná situace musí být odstraněna. Německo musí být zbaveno strategických a taktických výhod, plynoucích z připojení šlesvicko-holštýnské provincie k říši a vlastnictví některých ostrovů v Severním a Baltském moři. Balt je třeba učiniti přístupným pro anglické loďstvo a komunikační spoje mezi Dánskem a Skandinávií nutno zabezpečiti námořními a leteckými basemi. Jenom tím způsobem lze obnoviti důležité spojení mezi východní a západní Evropou.

V navrhovaném řešení jsou interesovány nejenom skandinávské státy, nýbrž i Polsko a Československo, jakož i Rusko, pro něž je komunikace dánskými úžinami v zimní době výhodnější, než severní spojení kolem Norska.

Na vhodných místech dánského, švédského a polského pobřeží budou moci být vybudovány anti-invasní báse, takže společně s leteckými basemi v Československu získají spojení nepřítel, ale jistou kontrolu nad Německem. Pacifikace Evropy a trvalost nového světového míru závisí od toho, v jaké míře budou chyby versailleského míru napraveny. Bezpečnost států, ležících na Baltu, učiní bezpečnými také anglické ostrovy.

Esen: „Dělostřelectvo podle německých organizačních koncepcí r. 1941“.

Úspěchy německých rychlých jednotek a dělostřelectva daly polskému pisateli podnět, aby svůj článek věnoval krátkému studiu reorganizace říšského dělostřelectva. Nejdříve jsou konstatována tato fakta:

8/42
zrušení dispozičního dělostřelectva v rámci armádního sboru, zvláštní rozdělení těžkého dělostřelectva v rámci divise a vysoký poměr dělostřeleckého materiálu v oddílech.

Němci provedli tyto změny v r. 1941 na základě zkušeností s pancéřovými a motorizovanými divisemi. Sborové dělostřelectvo rozdělili mezi divise, poněvadž sbor nemohl být dosti rychle a podle potřeby dirigován. Kromě toho měly asi na rozhodnutí vliv těžké komunikační poměry v Rusku a hloubka bojové linie, která nutila držeti dispoziční dělostřelectvo sboru hodně vzadu.

Zároveň byl zvýšen počet těžkých děl v pancéřových divisích. Místo dřívějších 4 děl 105 mm a 8 houfnic 150 mm zavedli Němci 12 houfnic 150 mm a 4 pěchotní děla 150 mm, což znamená zvětšení v poměru 4 : 3.

Těžké dělostřelectvo pancéřové divise bylo rozděleno tak, že 75% podléhá velitelství divise a 25% bylo přiděleno přímo pěším plukům.

Útvary jsou rovněž velmi silně vybaveny protitankovými a protiletectvými děly.

Palebná síla rychlých jednotek vzrostla velmi značně a může být rychle použita k okamžité intervenci. Vznikly takto samostatné menší svazy, vybavené vlastním silným dělostřelectvem a schopné boje v oddělených pozicích.

Dělostřelecká podpora v rychlých jednotkách je tudíž decentralisována a důvody reorganisace leží v bojových potřebách a úkolech motorizovaných jednotek, které jsou určeny k útočným operacím při rychlém a hlubokém postupu.

Přidělení dělostřelectva útvarům dává také tu výhodu, že podporuje jejich bojovou a obrannou schopnost při utkání s pancéřovými zbraněmi protivníkovými.

Nové taktické rozdělení liší se značně od dřívější metody soustředování dělostřelecké palby, vyžadující dlouhého času pro vybudování systému velení a spojení, palebných plánů a municií skladů.

Němci obnovili v nynější válce manévry a zabezpečili se pancířem proti mechanizovaným zbraním protivníka. Pohyb stal se zase hlavním činitelem v boji a rychlost podstatou všech operací. Je možné, že poslední pozmeněné podmínky bojů v Rusku a v Lybii, kde se Němci setkali s rovnocenným protivníkem, vyvolají opětnou reorganizaci německých rychlých jednotek, jestliže koncepce pohybu stane se problematickou. Snad budou Němci palební síly rychlých divisí ještě více stupňovati, aby si vynutili opět výhodnější podmínky pro provádění manévru.

Marjan Carnecki : „Stýčný důstojník u pancéřové divise“.

Velmi zajímavým slohem a způsobem zobrazuje tento článek důležité a rozsáhlé úkoly stýčného důstojníka vzhledem k novodobé taktice bleskové války, která pozmenila dosavadní podmínky velení a spojení.

Vzhledem k rychlému spádu operací nemá velitel pancéřové divise kdy na dlouhé analýsy a referáty, porady a kalkulace, nýbrž se musí rozhodovati okamžitě a častokrát řídit spíše instinktem než pravidly. Štáb již nepřipravuje podrobné a obsáhlé operační rozkazy a dispoziční, nýbrž sbírá rychle zprávy pro velitele a kontroluje provádění vydaných rozkazů. Hlavním úkolem štábu stalo se zásobování a doplňování bojových prostředků a stravy, neboť bez toho ztrácí každá jednotka svou sílu.

Zvláště v pohybovém boji nelze pracovati tak soustavně jako dříve a velitel se ocitá velmi často v situaci, že je nucen sbírat zprávy a vydávati rozkazy pomocí stýčných orgánů, jejichž úkoly v pracích štábu staly se důležitými a zodpovědnými.

Radio usnadnilo sice a uspišilo velení, ale může být nepřítelem odposloucháno nebo rušeno a používání šifry není někdy prakticky možné. Nelze také podávati radiovou cestou obsáhlejší situační zprávy a podrobnější rozkazy, jestliže na síti pracuje několik velitelů současně.

Na cizím území, v nejistém terénu, při velkých vzdálenostech a rychle měnící se situaci může velitel vyšší jednotky vydávati pouze všeobecné dispoziční na několik dnů napřed. Nebude ani času pro svolávání podřízených velitelů na porady. Velitel divise musí důležité operace sledovati osobně a jiné osoby předávají jeho rozkazy dále, objasňují je a kontrolují jejich provádění. Operační, intendantní a materiální oddělení mají rovněž mnoho záležitostí k vyřizování, které je možno svěřiti pouze důvěryhodné osobě. Neméně důležitou věcí je náhrada a pomoc pro důstojníky štábu, regulace ruchu v komunikačních centrech a získávání přesných zpráv.

Za boje nelze improvizovati a proto štáb divise potřebuje dnes jistý počet dobře připravených stýčných důstojníků pro nejrůznější úkoly, na př. předávání rozkazů a rozhodnutí, operačních plánů a směrnic s patřičným vysvětlením a objasněním, získávání situačních zpráv a posudků, styk se sousedy aneb s vlastními útvary, pověřeními zvláštními úkoly. Funkce stýčného důstojníka je tedy těžká a zodpovědná.

Stýčný důstojník musí přesně znáti všeobecnou a zvláštní situaci, chápati úmysly a plány velitelovi, orientovati se v terénu a rozmístění. Musí tlumočiti a sbírat zprávy pro jednotlivé důstojníky štábu, zhodnocovati získané informační materiál, v případě potřeby sám intervenovati a rozuměti všemu, co se děje.

Závisle od poměrů používá stýčný důstojník motocykl nebo auta, obrněného vozu nebo tanku a jezdí sám nebo s doprovodem. Po cestě je povinen stále všechno pozorovati a iniciativně zasahovati. Jestliže se dostane do neočekávané situace, musí se sám rozhodnouti, zda pojedě dále či se vrátí. Hledí si udržeti stále styk s velitelem neb štábem, aby jeho pomoc byla prospěšná.

Do speciálních funkcí stýčného důstojníka spadá zastupování důstojníků a referentů štábu, jsou-li zaměstnání nutnými pracemi. Jiné jeho úkoly jsou : doprovázení velitele, taktická regulace dopravy, rozpoznávání terénu a cest, ubytování, organizace zásobování, styk s civilním obyvatelstvem a sousedními jednotkami.

Kontroluje také funkci služeb a pomocných zbraní, informuje velitele a štáb o všeobecné situaci a bezpečnosti dopravy.

Rozsáhlost a různorodnost úkolů vyžaduje, aby stýčný důstojník měl vysokou úroveň vojenské vědy, aby znal pracovní metody velitele a štábu, aby byl mladý, energický, fyzicky schopný, taktik a sebevědomý. Musí býti technicky vzdělaný, míti zdravý úsudek, dobrou paměť, systematickou mysl, pocit zodpovědnosti a pozorovací talent. Je povinen znáti podřízené útvary a jejich velitele, jakož i starší důstojníky. Musí uměti činiti si přesné poznámky a pracovati svědomitě.

V přehledu tisku obsahuje „Bellona“ recenzi vojenského článku : „Prálový manévry německého tankového pluku u Sommy“, který byl uveřejněn v „Revue Militaire Suisse“.